

BOBBY PALMER

ISAAC & EGG

Soms moet je dwars
door het dal om
eruit te komen

ROMAN

1

Isaac Addy staat op een brug en vraagt zich af of hij zal springen of niet. Hij omklemt de ijskoude, stenen leuning. Zijn ademwolkjes benemen hem het uitzicht. Het is nog vroeg in de ochtend en het berijpte wegdek knerpt onder zijn schoenen wanneer hij zijn gewicht van het ene op het andere been brengt. Het wil nog niet erg lukken om genoeg moed te verzamelen zijn ijskoude benen over de rand te slingeren en boven die diepte onder hem te laten hangen. Hij buigt zich over de leuning en ziet de woeste rivier die zich wit schuimend over de stuw stort. Hij staart er met knipperende ogen naar. Hij huult niet, ook al heeft hij de afgelopen weken genoeg tranen vergoten om zelf een rivier te vullen. Misschien heeft de wind zijn tranen doen opdrogen. Misschien zijn ze al bevroren voor ze over zijn wangen kunnen stromen. Niet dat Isaac geen gevoel meer heeft. Alleen het water en die gapende leegte tussen hem en dat water roepen geen gevoelens op. Hij heeft andere dingen aan zijn hoofd. Hij is heel ergens anders met zijn gedachten. De rivier spreekt hem bulderend toe, maar Isaac Addy is te ver weg om antwoord te kunnen geven.

Dan ademt hij plotseling weer in, met een raspnd geluid, alsof hij met een schok is teruggekomen uit een andere wereld. De ijskoude lucht vult zijn longen. Hij kijkt over de brug, eerst naar de ene, dan naar de andere kant. Hij is verdoofd van de kou, zo erg verdoofd zelfs dat hij nauwelijks bibbert, en vraagt zich af hoe hij hier gekomen is. Isaac knijpt zijn ogen

tot spleetjes. Hij kent deze plek en weet ook dat hij niet te voet is gekomen. Dat is onmogelijk. Hij is hier ver van de bewoonde wereld. Hij heeft gedronken. Dat is niet zo best, want hij heeft ook autogereden. Hij weet dat hij gedronken heeft omdat hij de urenoude smaak van sterke drank op zijn tong proeft. En hij weet dat hij met de auto gekomen is omdat die nog steeds aan het begin van de brug staat. De koplampen branden nog en de deur aan de bestuurderskant staat open. De auto staat met lopende motor in de greppel, als een aangereiden dier. De hemel met de kleur van gebleekt gebeente strekt zich erboven uit. Het gepingel van de alarmlichten is nog net hoorbaar boven het geraas van de rivier. Isaac kan zich niet herinneren dat hij de deur open heeft laten staan en ook niet dat hij hiernaartoe is gereden. Hij kan zich het moment niet meer herinneren dat de dag aanbrak, ergens tussen zijn auto daar en zijn huidige standplaats hier op de brug. Hij weet niet hoe hij hier gekomen is en waar hij vandaan kwam. Hij herinnert zich sowieso niet veel meer.

Isaac kijkt om naar de rivier en wordt begroet met een windstoot. Nu pas voelt hij de kou, die zijn ijzige vingers om zijn keel slaat, die via de kraag van zijn vuile overhemd naar binnen kruipt en zijn ribbenkast samendrukt. Hij perst de lucht uit zijn longen tot hij zich slechts staande kan houden door zich aan de brugleuning vast te klemmen. Het sneeuwt niet, maar Isaac voelt zich alsof hij door een sneeuwstorm overvallen is. In zijn verbeelding ziet hij zijn neus en oren blauw worden. Isaac weet niet waar zijn jas is en zijn pak biedt weinig bescherming tegen de ijzige wind die over de rivier komt aanwaaien. Maar zijn handen komen niet van hun plek, zelfs niet wanneer hij probeert ze los te rukken om zijn bibberende armen warm te wrijven. Isaac kijkt gebiologeerd naar het water dat verder stroomt over glanzende rotsen en gevallen boomtakken en vraagt zich af of de rivier ook over dode honden stroomt.

HONDENZELFMOORDBRUG

Hij ziet de krantenkop weer voor zich. In een lokaal krantje, toch? Ook al herinnert Isaac zich niet veel meer, toch weet hij dit nog wel: een krantenbericht, op basis van een aantal anekdotes die waren samengesmeed tot een plaatselijke legende. Blijkbaar hadden honden die deze brug overstaken de vreemde aandrang ervanaf te springen. Er werd beweerd dat op de brug de geest van een kwaadaardige mastiff rondwaarde. Anderen, de echte deskundigen, weten het aan de geur van wilde dieren in de ondergroei langs de rivier. Boommarters, zo vermoedden ze. De honden ontdekten pas dat ze een fatale fout hadden gemaakt als het al te laat was. Stel je voor dat je je dood tegemoet springt om iets te eten te pakken te krijgen. Had ik zelf maar zoveel doorzettingsvermogen, denkt Isaac.

Wie probeert hij voor de gek te houden? Isaac zou nooit echt gesprongen zijn. Zelfs het duiveltje in hem, dat stemmetje in zijn hoofd dat hem tot springen zou moeten aanzetten, waarschuwt ertegen. Niet springen, zegt het spottend. Het leven heeft nog zoveel te bieden! Isaac weet wel dat dat duiveltje sarcastisch is, maar toch gehoorzaamt hij. Hij sluit zijn ogen, wipt op zijn hielen van achteren naar voren en buigt zijn romp over de brugleuning alsof hij hoopt dat hij per ongeluk naar beneden stort. Als zijn handen de leuning loslieten, zou de zwaartekracht de rest vanzelf doen. Hij doet zijn ogen weer open en de enorme diepte onder hem wordt zichtbaar. Hij merkt dat zijn maaginhoud omhoogkomt. Puur zelfbehoud, misschien. Maar waarschijnlijk komt het gewoon door de drank. Hij hoest en braakt over de rugleuning, de diepte in. Zijn maaginhoud maakt een vrije val en wordt door de wind meegevoerd naar het onbekende. Isaac knippert met zijn ogen tegen de tranen. Nu proeft hij een ander soort bitterheid. De gitzwarte rivier onder hem lijkt te koken en zijn lege maag kookt mee. Een ader op zijn voorhoofd staat op barsten. Hij

knijpt zo hard in de brugleuning dat het steen in zijn huid snijdt. En dan, eindelijk, schreeuwt hij het uit.

Het is een snerpande kreet, een kreet die vogels van schrik zou doen opvliegen, als er tenminste vogels in de buurt waren geweest. Zijn kreet wordt weerkaatst door het steen van de brug, door de bomen langs beide oevers van de rivier en door het wateroppervlak zelf. Zelfs het geruis van de stuw verstomt heel even, alsof ook die wil luisteren. Het bos houdt zijn adem in. De tijd lijkt stil te staan. En dan, zomaar uit het niets, schreeuwt er iets terug.

Probeer Isaac voor je te zien, zoals hij daar over de leuning van een oude stenen brug hangt terwijl het kwijl dat uit zijn mond hangt heen en weer zwiept door de wind. Hij draait zijn hoofd als een nieuwsgierige hond en tuurt naar de bomen aan de kant van de rivier, waar hij zijn auto heeft laten staan. Probeer je een ondoordringbaar woud voor te stellen met een modderige oever vol boomwortels die als palingen het water in glibberen. En stel je een geluid voor, niet de pingelende alarmlichten van de stilstaande auto, maar een gil, een bloedstollende kreet die je kippenvel bezorgt, je maag ineen doet krimpen en die Isaacs angst en pijn meeneemt en wegblaast. Het is geen menselijke kreet. Maar het klinkt ook niet als een boomarter, wat dat ook voor beest moge zijn. Zo klinkt geen enkel dier op aarde. Stel je een kreet voor die niet menselijk, niet dierlijk, en ook niet iets ertussenin is. Stel je de ondoorzichtige vloed aan mogelijkheden voor die zich aan je opdringt. Iedereen die bij zijn volle verstand was zou overeind komen, in zijn auto stappen en zo snel mogelijk weggrijden, de ochtend tegemoet. Maar Isaac is niet bij zijn volle verstand en heeft iets in die kreet herkend. Wanhoop. Hulpeloosheid. Nog voor Isaac zijn mond heeft schoongeveegd, weet hij al dat hij achter die kreet aan moet.

Hij veegt zijn mond af. Hij gaat rechtop staan. En dan, nadat hij een paar wankele passen achteruit heeft gezet, het wegdek

op, strompelt hij weg. Hij loopt naar zijn auto, waar nog steeds het *ping ping ping* te horen is. Zijn schoenen schuren over het ijskoude asfalt. Aan het eind van de brug slaat hij af, weg van de auto, in de richting van het bos. Met zompige stappen loopt hij over halfvergane bloemen en het plastic dat eromheen zat. Bij de eerste de beste boom blijft hij even staan om op adem te komen en in de duisternis erachter te staren. Alle echte sprookjes beginnen in een bos, maar dit is geen verhaaltje voor kinderen. Isaac is al te oud om door wolven te worden grootgebracht, te groot om in een konijnenhol te vallen, en te blasé om in verleiding te worden gebracht door een huisje van peperkoek. Voor hem is de kans op een goede afloop al verkeken. Aarzelend werpt Isaac een blik achterom, naar zijn auto. Alsof het zo getimed is, hoort hij opnieuw die kreet. Er is pijn in te horen en dat is op de een of andere manier akelig herkenbaar. Zonder verder nog om te kijken, stort hij zich in de ondergroei.

Wanneer hij de oever afdaald, glijden natte slierten mos langs zijn pak. Hij baant zich een weg over nat gebladerte en langs laaghangende takken. Doornen en takjes halen zijn handen en onderarmen open. Met elkaar verstrengelde boomwortels proberen hem te laten struikelen. Dat lukt ze regelmatig, waardoor zijn zwarte broek kleddernat wordt en zijn ooit zo nette schoenen bij elke stap als volgezogen keukensponsjes klinken. Gedachten aan onderkoeling of bevroering komen niet bij hem op. Hij denkt slechts aan die kreet, een kreet die nagenoeg onmogelijk lijkt in een bos waar zelfs het gebulder van de nabij stromende rivier wordt gedempt door de muur van bomen. Even aarzelt hij weer. Misschien laat hij zich door het bos in de war brengen. Isaac draait zich met een ruk om, alsof er achter de takken duizend ogen naar hem gluren. Hij begint langzaam nuchter te worden, maar zijn hoofd tolt nog. Kijkt hij nu in de richting van zijn auto, of naar voren, naar het onbekende? Hij raakt gedesoriënteerd. Hij weet niet meer

waar hij vandaan is gekomen en vraagt zich af of hij zelf ook moet schreeuwen, om hulp. Maar dan schiet de dageraad hem als een soort goddelijke interventie te hulp. Een wonderbaarlijke straal zonlicht baant zich een weg door een opening in het bladerdak en laat de bosbodem in zijn gloed baden. Dan ziet Isaac het.

Een ei. Het ligt pal in het midden van de open plek en wordt beschenen door een hemels licht dat de nachtelijke duisternis lijkt te willen trotseren die net is geweken. Maar eigenlijk druist het hele tafereel dat Isaac voor zich ziet tegen alle logica in. De open plek ziet er kunstmatig uit. Het is een volmaakte cirkel met een egale bodem die baadt in het licht van een volmaakte ronde opening in het bladerdak. Het ei ligt precies in het midden onder een afdak van druppelende bladeren en takken, op een afgeplatte hoop gras en bladeren die je voor een enorm nest zou kunnen aanzien. Het ei is wit. Akelig wit zelfs, als een soort parel in de grootste oester ter wereld. Nee, het is zelfs nog witter. Niets is zo wit als dit ei. Het is een ovale leemte die met een kinderschaartje uit een volmaakte wit vel papier is geknipt en vervolgens met papierlijm op de open plek is geplakt. Slechts de dauwdruppels op het witte oppervlak overtuigen Isaac ervan dat het ei echt bestaat en een tastbaar, driedimensionaal object is. Isaac wrijft in zijn ogen. Het ei is er nog steeds. Het ei is nog steeds driedimensionaal. En het ei is nog steeds even prachtig. De schoonheid ervan wordt benadrukt door het doffe bruin en groen van de omgeving en door de parelende dauwdruppels die als diamanten op het witte oppervlak schitteren. In de lichtstraal die door het bladerdak valt, glanst het als een Fabergé-ei onder de spotjes van een vitrine. Alleen dan groter. Veel groter. Het ei is zeker zestig centimeter hoog.

Voor het eerst in weken voelt Isaac iets anders dan wanhoop. Hij knippert een paar keer met zijn rode ogen en wrijft erin. Hallo, nieuwsgierigheid, oude vriend van me. Met open-

hangende mond tuurt Isaac door de takken rond de open plek in de hoop iets te ontdekken wat de aanwezigheid van dat ei kan verklaren. Hij zoekt de bodem af naar reuzenpootafdrukken. Hij kijkt omhoog om erachter te komen of er ergens een enorm beest vliegt. Hij moet denken aan *Jurassic Park*, aan de rimpelingen in het glas water die de nadering van een T-Rex aankondigen. Maar het is stil op de open plek, doodstil. Isaac richt zijn blik weer op het ei. Hij kan er niets aan doen. Het oefent een magnetische aantrekkingskracht uit en heeft iets overweldigends, alsof de onvoorstelbare witheid ervan alle kleur uit de omringende flora opzuigt. Er is geen vlekje op te zien. En wat is het groot! Om dat eitje open te tikken heb je aan een lepeltje niet genoeg, denkt Isaac bij zichzelf. Daar heb je een schep voor nodig, of een voorhamer. Isaac slikt en wordt zich plotseling bewust van zijn omgeving. Hij proeft iets zuurs achter in zijn keel. Dat ei roept ongelooflijk veel vragen op, maar de dringendste vraag is nog niet beantwoord: waar kwam die kreet vandaan?

Isaac kijkt weer om zich heen en wipt nerveus van het ene been op het andere. Krakend breken er wat takjes onder zijn voeten. Van schrik duikt hij in de foetushouding. Hij knijpt zijn ogen dicht en slaat zijn armen om zijn knieën. Maar hij wordt niet aangevallen. Isaac opent eerst zijn ene oog en dan het andere en kruipt dan naar de dichtstbijzijnde boom om zich te verbergen. Hij tuurt nog steeds om zich heen om te zien of er misschien iets groots rondsluip, iets dreigends: een moeder die groot genoeg is om een dergelijk ei te leggen. Maar telkens glijdt zijn blik weer terug naar het ei. Op een boerenmarkt heeft hij ooit een struisvogelei gezien, maar dit ei is vier, of misschien wel zes of acht, keer zo groot. Het is zo groot als een dinosaurusei. Maar hij heeft ook een dinosaurusei gezien, in het Natural History Museum. Dat had de kleur van slappe thee, en was dus niet Tipp-Ex-wit. Isaac vraagt zich af wat er in het ei zit, wachtend tot het klaar is om eruit te kruipen.

Hij denkt weer aan die kreet. Wat zou die hebben geslaakt? In zijn verbeelding klinkt die kreet nu al agressief in plaats van vol pijn en verdriet. Onder andere omstandigheden zou Isaac allang halsoverkop naar zijn auto zijn gehold, maar nu klinkt gedood worden door een pterodactylus hem als een snel en genadig einde in de oren.

Isaac kijkt weer achterom, en kijkt dan weer naar het ei. Was het maar nog veel groter geweest, groot genoeg om hem te verpletteren onder de gladde witte schaal. Dat zou een mooie snelle dood zijn. Isaac kon de moed niet opbrengen om van die brug te springen, maar de zwaartekracht kan zijn werk ook omgekeerd doen. Gaat Isaac Addy dood als hij door een omvallend ei verpletterd wordt? Als Isaac Addy in dit bos aan zijn einde komt, komt er dan ook een einde aan zijn lijden? Die brug lijkt alweer ver weg en lang geleden. Isaac heeft nog slechts oog voor dat ei. En als hij daarnaar kijkt, verlangt hij naar het tegenovergestelde van de dood: naar leven en de behoefte dat in stand te houden. Het is alsof er een prehistorisch zorginstinct in hem is gewekt. Hij weet dat die kreet een wanhoopskreet was, vol verlies. Diep in zijn hart weet Isaac dat het ei in de steek is gelaten. Net als hij. En hij weet al dat hij het ei mee naar huis zal nemen.

Iedereen die in Isaacs natte schoenen stond zou hetzelfde doen. Wat zou hij anders moeten? Het achterlaten om het te laten verslinden door vossen en uilen? Als een rottend maaltje voor dode honden en boommarters? Isaac is zich er nauwelijks van bewust, maar zijn benen, die eerder nog zo onwillig waren, hebben hem van zijn schuilplaats tussen de bomen naar het midden van de open plek gebracht. Hij staat nu, nog altijd enigszins onvast ter been, over het ei gebogen en gluurt tussen de bomen door naar tekenen van een bestraffende moederklauw. Nu schraapt Isaac zijn keel. Pak het ei, zo spoort zijn onderbewuste hem aan. En dus buigt Isaac zich, na nog een keer om zich heen te hebben gekeken, voorover en pakt hij

het op. Het is lichter dan hij had gedacht. En zachter. Het voelt niet hard en koud aan, zoals een normaal ei. Het is zacht en vochtig, zoals een bal net gerezen deeg. Een gekookt ei. En inderdaad voelt het aan alsof het al gepeld is. En hoewel uit dit ei wel de bekende nattetehondengeur opstijgt, ruikt het zeker niet alsof het dood is. Ook al staan de dauwdruppels erop, toch straalt het een bepaalde warmte uit die alleen van een levend organisme afkomstig kan zijn. Die warmte maakt iets in Isaac wakker, een latent motorisch geheugen. Hij ervaart het niet zozeer als een ei dat hij in het bos heeft opgeraapt, maar eerder als een warme kruik met een donzige overtrek. Waarom moet hij daaraan denken? Isaac is negenentwintig en heeft al minstens twintig jaar geen warme kruik meer nodig gehad. Waarom dringt dat beeld zich aan hem op? Dat komt door haar, natuurlijk. Het komt altijd door haar. Isaac heeft het altijd warm, maar zij heeft – had – het altijd koud. Zij had een kruik, met een donzen overtrek. Die lag in bed tussen hen in.

Isaac raakt in de greep van een afschuwelijk gevoel, een gevoel dat hij kent. Het lijkt wel of de bosbodem onder zijn voeten wegzinkt, alsof alle bomen plotseling uit de grond zijn gerukt en de hele wereld is platgedrukt, behalve Isaac zelf. Hij staat nog overeind met een uitgestrekte leegte om zich heen die hem treft met de kracht van duizend winterstormen en duizend ijskoude rivieren. Probeer je daar een voorstelling van te maken, al die gevoelens in het omhulsel van één menselijk lichaam. Het begint met een rilling in zijn buik, alsof zijn maag de hoogste laag van de dampkring heeft bereikt en alleen nog maar naar beneden kan. En inderdaad zakt zijn maag met een ruk omlaag. Zijn hart zakt mee. Alles in hem zakt. Zijn kern zakt onder hem weg en ademhalen begint moeilijk te worden. De zwaartekracht heeft zich nu tegen Isaac gekeerd. Hij bevindt zich in het midden van de open plek. De boom waar hij eerder tegenaan had geleund, is te ver weg. Isaac hapt naar adem alsof hij verdrinkt. Hij heeft het gevoel dat hij stikt en

dat alle lucht uit de open plek is weggezogen. Hij zakt op zijn knieën. Maar het ei laat hij niet los. Dat houdt hij misschien wel steviger vast dan ooit.

Wat doe ik hier, zo vraagt hij zich af. Zijn adem stukt en het bloed stolt in zijn aderen. Hij zit in zijn verpeste pak op zijn knieën op een kleddernatte open plek in een onbekend bos en houdt een enorm wit ei in zijn armen, terwijl hij zijn best doet weer normaal adem te halen. Wat ga ik nu doen?

Even was Isaac helemaal de weg kwijt. Hij kreeg nauwelijks lucht, zag niet waar hij liep en kon slechts met moeite zijn weg terug vinden door de dichte ondergroei. Maar toen hoorde hij in de verte het gepingel van de alarmlichten. Het ochtendlicht scheen door de bomen en leidde hem terug naar de weg, naar zijn auto, naar de werkelijkheid.

Voor een voorbijganger zou het een vreemde aanblik geweest zijn. Een uitgeput uitziende man die 's morgens in de vroegte strompelend een bos uit kwam en moeizaam een opvallend licht maar toch moeilijk handelbaar ei in zijn armen droeg. Hij houdt het vast als iemand die, zoekend naar de huissleutels, zijn best moet doen zijn boodschappen niet te laten vallen. Dat wil zeggen: hij houdt het ei onhandig tussen zijn elleboog en zijn nek geklemd, terwijl hij hikkend de deur aan de passagierszijde probeert te openen. Maar er zijn geen voorbijgangers en er is niemand om een oordeel over hem te vellen. Isaac doet de deur open, legt voorzichtig het oude blikje Walkers shortbread op de achterbank en zet het ei op de stoel. Hij stapt zelf ook in en omklemt het stuur terwijl hij zichzelf inspecteert in de achteruitkijkspiegel. Zijn huid is de laatste tijd erg grauw. En zijn haar begint grijs te worden. Alleen zijn

vermoeide ogen hebben nog kleur, maar dan wel rood. Zijn overhemd zit onder de modder en groene vlekken. Zijn beste pak is voorgoed verpest. Zijn stropdas hoort ook op de lijst met kwijtgeraakte spullen thuis. Hij heeft er wel iets voor in de plaats gekregen: een enorm ei van ongeveer zestig centimeter, met een gladde witte schaal en een opvallend muffe geur. Isaac zet het ei vast met de veiligheidsgordel. Wat erin zit weet hij niet en hij heeft geen zin de rest van de ochtend liters eigeel van de vloer van zijn Ford Fiesta te scheppen. Hij kijkt naar het ei, werpt nog een blik op zijn bloeddorlopen ogen in de achteruitkijkspiegel en kijkt naar de bleke hemel boven het gladde asfalt. Er komen vage herinneringen bij hem boven aan de warmtelampen waarmee ze op school kippeneitjes uitbroedden en hij zet de verwarming hoger. Daardoor moet hij ook aan het spelletje eierlopen denken, waarbij ze met een ei op een lepel de finish moesten zien te bereiken, zonder dat het brak. Dat was spannend. Isaac schudt zijn hoofd, zet zijn auto in de eerste versnelling en rijdt weg.

De brug ligt buiten de stad, op ongeveer een kwartier van Isaacs huis. De route loopt over landweggetjes en gelukkig is er niemand te zien. Doordat er geen ander verkeer is, heeft Isaac ruim de tijd om zichzelf, het ei en het koekblik op de achterbank al de vragen te stellen die zijn nu snel nuchter wordende brein kwellen.